

øje at fremsætte forslag om en international beredskabsstyrke under FN, og

som med tilfredshed har taget generalsekretærens første beretning om forslaget til efterretning, og

som henviser til nævnte beretnings afsnit 4

1) opretter en FN-kommando for en international beredskabsstyrke til at sikre og overvåge fjendtlighedernes ophør i overensstemmelse med samtlige de i plenarforsamlingsresolutionen af 2. november 1956 anførte bestemmelser,

2) udnævner under hensyn til sagens hastende karakter stabschefen for FN's organisation til overvågelse af våbenstilstanden, generalmajor E. L. M. Burns til chef for denne kommando,

3) bemyndiger chefen for kommandoen til straks, fra observatørkorpsset ved organisationen til overvågelse af våbenstilstanden, at rekruttere et begrænset antal officerer, der skal være statsborgere i lande, som ikke har permanent sæde i sikkerhedsrådet, og bemyndiger ham videre til i samråd med generalsekretæren at iværksætte rekrutteringen af det yderligere fornødne antal officerer direkte fra forskellige medlemsstater, som ikke har permanent sæde i sikkerhedsrådet, samt

4) opfordrer generalsekretæren til at træffe sådanne administrative foranstaltninger, som måtte være påkrævede til umiddelbar iværksættelse af de i denne resolution omhandlede skridt.“

3-magtsforslaget om oprettelsen af en kommando som nævnt blev af plenarforsamlingen vedtaget den 5. november med 57 stemmer (herunder de nordiske lande). Ingen stemte imod, medens 19 lande afholdt sig fra at stemme.

På foranledning af Sovjetunionen sammenkaldtes sikkerhedsrådet på ny den 5. november til drøftelse af følgende spørgsmål: Storbritanniens, Frankrigs og Israels undladelse af at efterkomme FN's ekstraordinære plenarforsamlings beslutning af 2. november 1956 og øjeblikkelige skridt til at standse de nævnte staters aggression mod Ægypten.

Fra Sovjetunionens side forelagdes et resolutionsforslag, i henhold til hvilket sikker-

hedsrådet skulle opfordre de tre nævnte landes regeringer til øjeblikkeligt og ikke senere end 12 timer efter resolutionens vedtagelse at standse enhver militær aktion mod Ægypten og inden 3 dage trække tropperne tilbage. Endvidere udtaltes det i resolutionsforslaget, at sikkerhedsrådet anså det for vigtigt, at alle medlemsstater, særlig USA og Sovjetunionen, skulle yde militær og anden bistand til Ægypten, såfremt Storbritannien, Frankrig og Israel undlod at efterkomme resolutionen inden for den fastsatte tidsgrænse.

Forinden drøftelserne påbegyndtes den 5. november om aftenen, oplyste generalsekretæren, at Ægypten og Israel begge havde erklæret sig villige til en våbenhvile, og at den britiske og franske regering havde erklæret sig rede til at standse enhver militær aktion, såfremt Ægypten og Israel erklærede sig enige i planen om en international styrke til varetagelse af de af plenarforsamlingen foreskrevne opgaver.

Den sovjetiske delegerede mente dog, at generalsekretærens redegørelse ikke gjorde det sovjetiske initiativ mindre betimeligt.

Resultatet af afstemningen om at behandle den af Sovjetunionen foreslåede dagsorden blev følgende: 3 stemmer for (Iran, Jugoslavien og Sovjetunionen), 4 stemmer imod (Australien, Frankrig, Storbritannien og USA), medens 4 (Belgien, Cuba, Kina og Peru) afholdt sig fra at stemme. Dagsordenen blev således ikke vedtaget.

Efter stemmeafgivningen erklærede den amerikanske delegerede, at det var utænkeligt, at Sovjetunionen og USA i fællesskab skulle sende tropper til Ægypten. Situationen gav håb om en snarlig våbenhvile, og den sovjetiske fremgangsmåde ville gå på tværs af alt, hvad plenarforsamlingen og generalsekretæren bestrebte sig for.

Efter at sikkerhedsrådet således havde afvist at befatte sig med situationen i Ægypten, kom spørgsmålet den 7. november på ny til behandling i den ekstraordinære plenarforsamling.

Situationen var, som den forelå for forsamlingen, på dette tidspunkt i store træk følgende:

1. Generalsekretærens anden og endelige rapport om oprettelsen af den internationale